

JACHTWERF RIK HOMAN

WERFNIEUWS 34 Najaar 2003

Als ik terugloop van een wandeling over het strand van West Mersey naar de boot, zie ik Tiny kletsnat, met een buurman staan te praten. Vanaf de top van onze mast hebben ze een lijn uitgebracht naar een ingegraven anker. Wat is er allemaal gebeurd? Een uurtje terug waren we vanaf Wivenhoe komen zeilen; prachtig weer, mooi dameswindje en ik had de boot; een Cornish Crabber die we delen met vrienden, droog laten vallen op ons bekende plekje. Het strand loopt daar steil af en omdat de Crabber normaal scheef droogvalt, zoek ik dit mooie plekje altijd uit en kies de hoek waarmee ik het strandje opvaar zo uit dat de boot rechtop blijft liggen. Maar dan moet de boot wel de goede kant opvallen en daarom hang ik aan de giek die ik opzij vastzet een emmer vol water.

Ons droogval plekje op het strandje bij West Mersey. Zie de emmer water aan de giek.

We waren daar al zo'n 20 keer drooggefallen zonder een enkel probleem, maar nu waren we op het laatst van de eb aangekomen en ik had niet gemerkt dat het strandje bij de laagwaterlijn veel zachter was dan bij de hoogwaterlijn. Ik was dus gaan wandelen in de volle overtuiging dat de boot prima vast lag en verwachtte trouwens ook niet dat het water nog veel zou zakken. Tiny bleef aan boord en boek lezen; maar aan de "verkeerde" kant, wat opeens duidelijk werd toen de boot plots een enorme haal maakte en tot het dek in het water kwam, dat gelukkig nog niet zover gezakt was. Nu is het zo dat de Crabber vervelend schuin droogvalt op een vlakke bodem; het is maar zo'n 30 graden maar dat lijkt al veel meer als je aan boord bent, maar als je

op een strandje staat dat al 30 graden afloopt, dan zou de boot bijna plat komen te liggen als hij over de verkeerde boeg droogvalt. Je kan je dus de schrik van Tiny goed voorstellen.

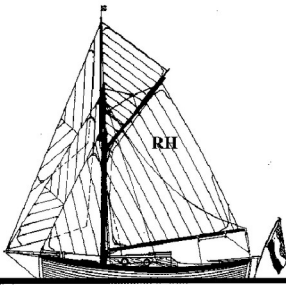
Tiny op de uitkijk hier bij Felixtow Ferry op de Deben, waar het vaak heel hard stroomt (nu niet want het is bijna laagwater.)

Even daarvoor was een "local" met zijn Drascombe aan komen zeilen en was bezig af te tuigen. Toen hij onze boot zag schuinvallen, kwam hij meteen Tiny helpen. Ze probeerden eerst samen de boot met duwen weer overeind te zetten, maar daarbij was de emmer water, die nog steeds aan de nu schuin omhoog staande giek hing rijkelijk over hen heengestort.

Tiny aan de afwas; een van de weinige keren dat ze dat hoefde te doen, netzomin als eten koken, want in de vakantie doe ik dat meestal.

Met zijn ankertje, dat ze stevig ingroeven en een lijn naar de dirk was voorkomen dat de boot terugviel. Het enige dat ik nog kon doen was een oorlam inschenken, die we staande op het strand met het dek als bar

JACHTWERF RIK HOMAN

opdrongen, waarbij een en ander nog eens werd doorgesproken. De oorzaak lag erin dat de kiel langzaam was weggezakt (wat bij de hoogwaterlijn nog nooit was gebeurd) en de kim, met veel minder druk, nauwelijks, waardoor de boot steeds schever kwam te liggen zonder dat Tiny, die binnen zat te lezen er erg in had dat de boot naar buiten begon te hellen. Uiteindelijk kon zelfs het gewicht van de emmer water aan de giek niet meer veranderen dat de boot opeens naar buiten omviel, maar gelukkig opgevangen werd door het water.

Zulke mooie wolkenluchten heb je bij ons niet. Hier vanaf de Besomfleet bij West-Mersey.

We waren twee weken daarvoor al met de snelle ferry van Hoek naar Harwich gevaren en na de gerepareerde dynamo weer gemonteerd te hebben (bij mij gaat ook wel eens wat stuk) voeren we door de sluis in Heybridge de Blackwater op, even later gevolgd door Graham de violist met zijn sloepje. Zijn bootje, wat kleiner dan de onze, blinkt niet uit wat betreft ordelijkheid, behalve dan dat hij een mooi kastje voor zijn viool heeft gemaakt tegen de dekbalken van de kajuit, met minimale kans op natworden. De rest dus wel, maar desondanks blijft hij altijd goedgehumeurd. Onze sloep waar hij een paar keer op meegevoerd is voor hem een hoogtepunt in luxe. Hoewel je op de Blackwater uitstekend kan varen zonder de motor te hoeven gebruiken had hij altijd al een "Seagull" buitenboordmotor aan de spiegel hangen, maar nu had hij er een aan bakboord en een aan stuurboord. Tijdens de reis bleek dat de ene het 5 minuten deed en de andere 10. Wij zouden dan zeggen dat ze allebei gerepareerd moeten worden, maar Graham vond het

toch nog behoorlijk positief dat hij wel een kwartier lang op de motor kon varen.

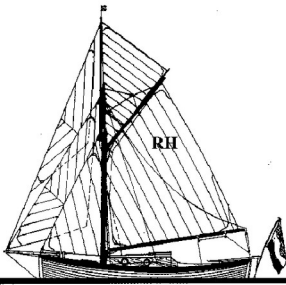
Het sloepje van Graham met zijn twin engine installation.

Na pubbezoek aten we bij ons aan boord een eenvoudige doch voedzame maaltijd want we vinden het Engelse "pubfood" steeds minder in kwaliteit worden (zeker verwend door een paar reises Bretagne) maar ook duur; soms wel bijna 10 pond voor Fish and Chips. We zeilden naar Brightlingsea, waar we ons bij de vloot "Old Gaffers" voegden met wedstrijden van de ene haven naar de andere. Eerst weer terug naar West Mersea, waar we een "supper" bij een van de deelnemers hadden, vandaar naar Osea Island en dan de Maldon Town regatta.

Maldon Town regatta alle schepen afgemeerd aan de kade.

Behalve een stuk of 25 jachten, meest gaffelgetuigd, deden er ook wel 20 smacks mee en dat alles met een flinke wind en stroom mee opkruisend naar het begin van de Blackwater. Maar onze boot is nog langzamer dan de Pagan, die we hier in Reeuwijk hebben liggen en

JACHTWERF RIK HOMAN

dus kwamen we pas aan toen het grootste gedrang bij de kade al voorbij was en de schepen al begonnen droog te vallen.

Alle schepen in de zachte modder drooggevallen; later konden zelfs de zwanen niet meer vooruit.

Op de kade in Maldon shanty muziek, morris dancers, story tellers, knot makers (helaas is Brian die zulke mooie verhalen erbij kon vertellen nu overleden, maar hij heeft een opvolgster uitgekozen). Modelboot races in de vijver, rubber duck races, verkleedpartij voor kinderen; heel gezellige drukte daar. Met een gezamenlijk diner in de "Little Ships Club" en met muziek op de kade werd het festijn netjes om 23 uur afgesloten, zoals het hoort in Engeland.

Na nog een rustige ochtend "waiting for the tide" waren we vrij om de rest van onze vakantie in te vullen; met de eb mee terug naar West Mersey. Wat een geweldig transportsysteem is dat toch; mits je op de goede tijd vertrekt, heb je 2 of 3 knoop stroom mee en ook bij tegenwind kom je er toch. De volgende dag om 0400 uur, in donker nog, vertrokken en met een prachtige wind naar het noorden. Voorbij Harwich, waar we zoals altijd de ferry weer tegenkwamen, de rivier de Deben in en met de vloed mee naar Woodbridge. Altijd weer gezellig om doorheen te lopen. Met het laatste beetje eb de volgende dag weer de Deben af en langs de Gunfleet sands, door de Wallet Spitway de Crouch en de Roach op, waar we met het laatste beetje vloed bij Pagelsham aan een boei vastmaakten. De volgende dag weer met het laatste beetje eb de Roach weer af en geankerd bij de "hard" en met onze rubberboot naar de wal om naar de pub: George and the Dragon te lopen. Die pub ligt op Foulness Island; militair terrein en elke Engelsman weet dat je daar niet mag komen. Maar ik had gehoord

dat onlangs de pub zijn oude rechten heeft laten gelden en nu wordt het toegestaan voor Yachtsmen om van de hard naar de pub en terug te lopen. Dat was een van de weinige pubs waar we nog niet geweest waren.

Met de opkomende vloed mee de Crouch op en heerlijk gezeild tot Battlebridge; gauw een plekje zoeken want het is daar maar even hoogwater genoeg om aan de kade aan te leggen; daarna valt alles weer droog in hele zachte modder, waar je absoluut niet over kunt lopen. In "The Barge" weer pubfood van slechte kwaliteit, maar ja, je moet er nu eenmaal geweest zijn.

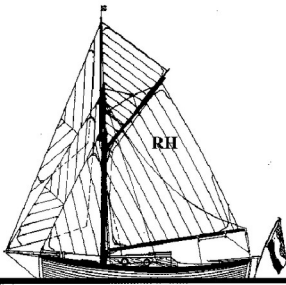

De "Colne Smack and Barge Race" hier de start van de smacks.

De volgende dag vroeg weer met de eb mee; voorzichtig varen want als je vastloopt met vallend water moet je 8 of 10 uur wachten. In Burnham even boodschappen en met de laatste eb mee en op zee voor anker bij Raysand channel. Gezwommen en toen het water hoog genoeg leek te zijn, over de drempel. Te vroeg natuurlijk want we liepen weer vast, maar werden door de flink doorstaande wind steeds met rukjes verder over de drempel geduwd tot we in dieper water waren.

Hier starten de barges; op de voorgrond de toeschouwers op East Mersey.

JACHTWERF RIK HOMAN

Bij Bradwell geankerd en naar de st Peter Chapel gelopen, het oudste christelijke kerkje van Engeland (650 NC). Zo scharrelden we nog wat van de ene kreek naar de andere, keken naar de "Colne Barge and Smack race" op zaterdag, bezochten de bootbouwer Fabian Bush in Rowhedge, ankerden in Pyefleet, zwommen bij Osea Island, zeilden achter langs Northey Island en lagen langszij de grote (15m) smack Telegraph van Colin die nu pas de topmast aan het opzetten was. Colin is een van die speciale mensen die met minimale middelen de bijna 100 jaar oude boot zeilend houden en nog zonder motor naar Bristol of Douarnenez zeilt. Hij had blikseminslag gehad tijdens een zware bui 's-nachts. Met negen knoop blindelings door de stortregen varende vloog de bliksem via de stagen als een vuurbal binnen door het schip, smolt de gasleiding en veroorzaakte een vlammenzee.

Dit is de Emmely; een Whitstable Smack van zo'n 15 meter lang; lijkt op de Telegraph.

Colin liep rustig even van het roer weg om de gaskraan dicht te draaien, maar toen zijn maat totaal verdoofd en verblind aan dek kwam en het schip met 9 knoop, kennelijk zonder iemand aan het roer door zag zeilen, dacht hij dat hij de enige overlevende was. Om dit verhaal van Colin, in zijn "broad Essex accent" te horen is uniek. Jammer voor hem lekte zijn smack hard na dit incident en moest weer de helling op voor reparatie.

Na weer de sluis bij Heybridge genomen te hebben en de boot weer schoon en wel klaar te hebben gelegd voor de volgende tocht, zijn we weer overgestoken met de ferry (3 1/2 uur) en vonden de werf terug in goede handen van Eliane en Cees.

Zo dat was weer een uitgebreid zeilverlag van onze laatste reis, geen tijd meer om te vertellen over mijn andere reisjes; dat komt dan wel andere keer.

We hebben pas de 90^e verjaardag van mijn moeder gevierd met veel familie; heel leuk en mijn moeder was er heel blij mee.

Van een buurman kreeg ik nog wat oude foto's van de werf; heel leuk, als u ook nog oude foto's heeft dan zou ik ze graag bij mijn verzameling voegen.

Deze foto is in 1950? genomen vanaf de overkant van de Platteweg. Helemaal links ons huis, wat meer naar rechts de werkplaats, daarachter de oude botenloods. Verder nog weinig bebouwing te zien.

Nou, wat betreft de winterstalling; ik ga er weer vanuit dat u de boot zoals gebruikelijk wilt stallen. Ik begin 15 oktober met het binnenzetten van de boten, zorgt u s.v.p. dat de boot dan klaarligt; spullen eruit, sloten eraf en de mast omlaag. Ik maak ze dan van buiten netjes schoon en zorg voor de motor, als dat is afgesproken.

In de bijgaande rekening zijn de prijzen met 5% verhoogd. Als u deze vóór 10 oktober betaalt dan is uw plaats gereserveerd; als u niet komt stallen dan graag even een telefoontje.

Rik en Tiny Homan.

De Platteweg vanaf het westen; de witte brug is van onze werf.